

Änglabarnet

Jag hade varit präst i sju år och nyligen fyllt mina trettio. Så en dag fick jag uppdraget att begrava en ung man som var i min egen ålder. Det viskades om hans död att det var något skamligt som hänt. Så fick jag veta att den unge mannen hade drunknat, inte i sjön utan i sina egna spyor. Han hade varit berusad och hamnat på rygg så att andningsvägarna blev blockerade. Där stod jag och han låg i sin kista med sitt eget öde. Vem var då jag som skulle stå bredvid och se, kanske förstå, kanske känna djupet av smärtan i det tragiska?

Nu tror folk i allmänhet att det för en präst bara är att dra på sig en läderkostym och få andras skit att rinna av som vatten på en gås. En ”vanlig prälle går väl bara in och läser något ur en bok och sedan är det klart”, och sedan är det något som är passerat. Den här gången skulle det inte bli så, att det bara passerade. Sanningen var för stark i sin kraft. Jag stod där vid kistan och skulle säga något och så fick jag se mannens lilla dotter. Hon var fem år och satt där på en av de främsta stolarna och var som en ängel. Bedårande som bara ett änglabarn kan vara med stora lockar i det guldgula håret. Med blå ögon såg hon på mig och jag kunde inte annat än smälta ned i något som blev en fruktansvärd smärta. Hur kunde han överge henne och byta ut flickebarnet mot en fylla? Att vara pappa till detta barn måste väl vara ett av de största uppdragen en människa kan få av livet? Ett liv som kan ge djup glädje som ingen fyllefest kan komma i närheten av. Jag kunde se flickan hoppa och skutta i lek med en trasdocka i handen och denna lek var en förberedelse för det stora livet. Tiden upplöstes i de inre dimensionerna. För flickan skulle allt vara där med honom i form av oförlöst kärlek. Det fanns en kista av trä mellan dem. Ett barn får leva i skuggan av en förälder. Någon som är frånvarande på grund av en stor blindhet. Att inte se sitt barn var den döde mannens katastrof och blindheten stänger in kärlekens alla sinnen. Vad händer med den blinde? Min erfarenhet är att mängden av ursäkter är större än själva Atlanten. Allt går att ursäkta och idag ska man rabbla litanior av ursäkter i alla tänkbara sammanhang, bara för att få behålla sin blindhet. Inte nog med det, för det gäller att fylla på med självömkan och att tycka synd om sig själv för att kunna spela rollen som offer. Vi vill inte stå inför situationer av skuld och skam, som faktiskt är verkliga och på riktigt.

Istället försöker vi styra underifrån för att kringgå sanningen. Vi väntar på någon som kan förstärka och bekräfta att det är ”synd om mig”. Var det flickan eller pappan som det var synd om? Jag kände en enorm smärta i min kropp och själ över flickans framtid och en vrede mot honom som låg i kistan. ”Din jävla idiot” var allt jag ville säga, men medveten om att det skulle bli min pik i min egen kista så svalde jag och spelade med. Men säkert är att jag har burit med mig synen av änglabarnet i mitt inre och smärtan kan jag inte komma undan. Den finns där och jag är väl medveten om att det är den döde mannens smärta som jag bär åt honom. Det är priset för att jag såg flickan och att han var blind för henne. Kanske kommer jag en dag att lämna tillbaka det som gör ont. Sanningen är väl den att jag söker efter ett svar. Hur gick det för änglabarnet som inte längre är ett barn? Har hon klarat livet? Kommer hon att sänka mig i samma smärta eller kommer hon att ge en glädje över hur fantastiskt livet kan reparera sig självt?

Per-Arne Bengtsson, präst